

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pakswjaty,
Duši daty,
Wotpođń ty.

Z njebjes mana,
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđzelske lopjeno.

Wudawa ƙo kóždu ƙobotu w Smolerjež knihicziščerńi w Budyschinje a je tam sa sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

18. njeđzela po ƙwjatej Trojizy.

Sebr. 10, 38—11, 6.

Sczenje a epistola na 18. njeđzelu po ƙwj. Trojizy ƙo derje hromadu hodžitej. Sczenje (Mat. 22, 34—46) nam pokazuje lubosć jako najwažnišči počink čłowjeka, jako ƙatonja dopjelnjenje. A žiwjenje bjes lubosće k Bohu, nashemu Wótzej, a bjes lubosće k našchim bližšchim je šubjene žiwjenje. Ale sčto dha čžeri čłowjeka k tajkej lubosći? To je to, na čžož epistola naš pokazuje, lubosć. S wěry pschińdže prawe žiwjenje a šbóžnosć.

Prawy budže s wěry žiwy.

1. Tale wěra je twjerde ƙaženje teho pschichodneho a teho njewidomneho;
2. S njeje wukhadžeja wschelake nashonjenja;
3. Wona wjedže k žiwjenju.

Na semi dwojazy čłowjelojo ƙhodža. Čži jeni jenož do tuteho ƙwěta wěra a jón pytaju na wschě waschnje wužiwacž. Se wschěmi mozami wižaju na ƙwěče a jeho lóschtach, a to čžim bóle, dokež do žaneho pschichodneho žiwjenja njewěra. Žich myšl steji sa ƙubłami tuteho ƙwěta, wošebje sa pjenjesami, dokež woni mēnja, so móža jich tute ƙubła špokojicž. Wo te wyschšche žadanja čłowškeje dusche, wo te wschelake počinki, kotrež čłowštu wutrobu tał rjenje pscha, wo tu šbóžnosć, kotraž s hódneho a wot Božeje hnady žohnowaneho žiwjenja wukhadža, ƙo woni njestaraju. Tał woni do pschichoda džeja bjese wschěje nadžije, o tał ƙhudži a wobžaromni ludžo! Čži

drušy njehonja a tał žadosćiwje sa semštimi darami a ƙo njeboja tał stysnje psched semškim horjom. Woni ƙebi njemyšla jenož na něčzišči čžaš, ale ƙu we ƙwojich nadžijach a pschecžach žiwi tež w pschichodnym ƙwěče. Woni ƙo nad hubjenštwom a njedokanjanosćžu tuteje čžašnosće posbēhujō, ƙo poshlnuju s mozami lěpschego ƙwěta a derje wjedža, so njeje jenož to widomne nēschto wopravdžite, ale so tež wjele njewidomnych wopravdžitych mozow do čłowškeho žiwjenja pschima a čłowjeka wobdawa. Woni teho dla połni dowěrenja ƙo ƙažōža na tutón dokanjany ƙwět. Temu wschak tež štkowanje Boha napschecžo pschińdže, Bóh tajkej šbožopytažej duschi k pomozu pschińdže psches ƙwoje šjewjenja. Tał wěra nastanje. Wěra je twjerde ƙaženje teho, na kotrež nadžiju stajimy, a je wěšte dowjedženje teho, sčtož njewidžimy.

Wjele do čłowškeho žiwjenja pschima, sčtož my njemóžemy srošmicž, a wjele ƙo na ƙwěče namaƙa, sčtož čłowški rosom a čłowške wědomnosće wuklašć njemóža. Lohtosmyšleny njewěryazy njech tutym praschenjam s pucža dže abo njech wotmoltwienia na nje pyta, prawych wukladowanjom njenamaƙa. Wěryazy čłowjek pał ƙebi je rospominajo ƙo pschego bóle we ƙwojej wěre do Boha poshlnja. Šdnž wschelake na ƙwěče ƙo psches čłowški rosom ƙam njehodži wuklašć, dha tež wjele, wo čžimž ƙwjate pišmo powjeda, psche wschō čłowške wobkēžbowanje dže: hnydom přenje štrony ƙwjateho pišma, so je ƙwět psches Bože ƙłowo štworjeny, a so je Bóh žyly ƙwět s ničeho štworil. Tole pytnycž je jenož wěre móžno, a

czi wěrjazny bu tole tež we wšchěch czařach nashonili; s wěrny wšchal wufhadžeja wšchelake nashonjenja. Duž je to runjewon napschecziwo pohanskim a materialistiskim wuczban fruch fšcheczijansteje wěrny: Šwět, kotryž wokolo šebje widžimy, njeje šam wot šo nastal, ale je wot Boha štworjeny a se žiwymy mozami a wustojnymy šakonjemi wuhotowany, po kotrychž šo nětko dale rošwiwa. Čłowjek je kóna a knješ wšchitkich štworjenjom a f šjednocženštwu s Bohom wušwoleny. My jako fšcheczijenjo njemóžemy žanu tajku wuczbu wo štworjenju šwěta snješć, kotraž mēni: maczišna, s kotrejež šwět wobšteji, je wot wšcheho šapoczatka šem byla a šwět je s njeje šam wot šo nastal. Dha bñchmy šo pschezo šašo prasheli: Ščtó je tu maczišnu něhdy štworil, a ščtó je ji móž a nastorl f tajkemu rošwicžu dal? Šichetož šamo wot šo tajke njenastanje. Róždy čžuje, šak njedokahaze a nješpokojaze wufkladowanje by to bylo. Bohu džal, se šwójateho pišma wēmny, šo bē Bóh přjedy, džžli šwět, a šak šo najšlepje štworjenje a rošwicže šwěta wujakni. Mašch šekš ma čžišče pravje: Psches wěru pošnajemy, šo tón šwět psches Bóže šłowo je dokonjany, a šo wšchitko, ščtož widžimy, s ničeho je ščžinjene. Š wěrny nam wuroštu špokojaze nashonjenja, a prawe šwětlo pada do čžłowškeho pošnacža.

Alle wěra nam tež móž dawa f prawemu škutkowanju a naš f žiwjenju wjedže, to je jeje najwofšebnišche mašchne. Psches wěru je Bohu pošnišči wopor woprowal Abel, džžli šain, psches kotruž šo wopokafalo je, šo je prawy, jako Bóh šwědcženje da wot jeho darom, a psches tu šamu wón hiščeže rēcži, hacž runje je wumrjel. Wobaj wopruješčtaj, šain s hubjeneje a šebicžneje wutrobny, Abel s luboščžu f Bohu. Teho dla šo tež Abelowny wopor wot Boha pschija. Prawa luboščž pak njeje móžna bješ wěrny. Abel šo nam tu pschedštaja jako dobrny pschiklad wěrny. A woprawdže, wěra wjedže po Bohu špodobnych pucžach, napjelni wutrobny s luboščžu; psches šwoju wěru pschinješe Abel Bohu špodobne wopory. Teho dla tež Bóh na njeho w žiwjenju s hnadu dele hladasche a wišdomnje jeho žohnowasche. Wo tym žohnowanju, tym bohastwje a tym prawym žiwjenju, kotrež s wěrny wufhadža, wón džženša hiščeže f nam rēcži, hacžrunje je wumrjel. Prawy budže s wěrny živy. — Šdžež pak wěra w domje nješnježi, hđžež ludžo šo njemodla, tam tež do přědka nješndže, tam žane žohnowanje njeje, tam šo bōrny wutrobny pjelnja s hidženjom, se šawidženjom, šaž pola šaina, s rošhněwanjom a hanjenjom, s paduchštwom, haj mordatštwom. Wěra doštawa móž f prawdoščži a plōdži šbōžnoščž do wutrobom. — Psches wěru bu šenoch pschekadženy, šo by šmjercže njemohladał a njebu namafany, teho dla šo Bóh jeho bēšche pschekadžil; pschetož přjedy hacž wón bu pschekadženy, je wón šwědcženje mēl, šo je šo Bohu špodobał. šenoch, kiž bēšche dobre žiwjenje wjedł, je psched šwojim pschekadženjom šwědcženje mēl, šo je šo Bohu špodobał, a njeje hōrkofčž šmjercže trjebał nashonicž. To wšchitko nam pokafuje, hđže wěra wjedže: f prawdoščži, f šbōžnoščži, f Bohu. Tež w pošdžišchich czařach je hušto doščž šo pokafalo, šak šłabi čžłowjekoj šoro njemóžne wēžny dokonjeja psches wěru: Luther a reformatoroj a w pošlednim czařu někotšji džžlacžerjo na polu šnutškoněho a šwonšowněho mišionštwu. Wěra je row hřěcha a štaroščžow a žōrlo možny a šbōžnošče. Duž prawy budže s wěrny živy. „Alle ščtōž wotšstupicž budže, na tym moja dušcha žaneho šbodobanja mēčž njebudže.“ Duž njech pola

naš šak wostanje: „My pak nješšny wot tych, kiž wotšstupja, ale wot tych, kiž wěrja a dušchu wumoža.

Šamjeñ.

K. w K.

Jeno wět!

Jeno wět a njeboj šo,
Dušcha, džerž šo šchryšta šwěru;
Čžmi šo, bje njewjedro,
Wón čže kryje, wjedže f mēru.
Duž šo horja nještrachuj,
Štroščtny budž a njedwěluj!

Jeno wět a nješłakaj,
Se czi šwět tež wšchitko rubil;
Šwojej šrudžbje mješy štaj,
Ty wšchal nješšy ničžo šhubil:
Mašch-li jeno šesuka,
Dha je dušcha bohata.

Jeno wět, wón šnaje čže,
Šebje w šwojim štable wōdži;
Muš dušcha nješmēje,
Šdžž pod jeho šchkitom šhodži:
Wón ju šhčži, wofšchemja
Š šhlēbom, wodu žiwjenja.

Jeno wět, šo šekafštwu
Ma twōj šbōžnik ša wšchē šchodny;
Šeho ružny domēr šo,
Wón czi šhoji hřěcha brijodny;
Šod nim dušcha wotšhori,
Wēcžna šmjercž ju njetrjechi.

Jeno wět, hđžž šłaby šny,
Šeho móž je w šłabnych móžna;
Ša nim šlěduj šłakajžny,
Še-li twoja dušcha šprōžna;
Wón po šwojej šmilnoščži
Šwoju čžežu pošlōži.

Jeno wět, hđžž šačžuwajšch
Ššo wot šwěta wopušchčženy,
Šo ty šchryšta šwěru mašch,
Šod nim šhodžišch wobhnadženy.
Šraj, hđže wjetšcha šbōžnoščž je!
Šajku šwět dacž njemōže.

Jeno wět, mōj fšchecžano,
Šo šny wšchudže w šchryšta ružny;
Džerž ty jeho hnady šo,
Šnim šwōj fšchiz nješ f njeju dužny;
Šam mašch poštom wēcžny mēr,
Duž, o dušcha, jeno wět!

K. A. Fiedler.

Šabožina w šchuli.

(Šotracžowanje.)

3. Šdy šo čžitanje, wufnjenje, pschednoščenje a špěwanje štawa? We wofšebithch hodžinach a škladnoštnje w druhich hodžinach.

a. Čžitanje. Ša šhěrlyšch wofšebje poštajena čžitanška hodžina

ko zyrkwinskemu létu wusko pschifankuje. Esu-li adventske swony jastup norwego zyrkwinskeho léta wuswonike, ko czita: Rak powitam ja tebe, mój Jesu najlupschi! zc.; w hodownym czasju: Sa s njebeš dele pschifhadžam zc., Budž, Sesom Šhryščeže, šhwaleny zc.; nowe léto: Nětš s Boha jaspěwamy zc. A tak ko to dale czini w epifaniskim a czichim póstnym czasju, kaž w jutrownych a šwjatlownych njeđzelach, pschi czimž ko potom tež šymy šněh, nalěta kwětki, lěcža wušhowne polo a našymy plód njesabyma. Skladnostnje ko šhěrlušch czita najprjedy w biblijskej hodžinje, n. psch. pola Hadamoweho pada: Pad Hadamowy skasyl je, tu na šwěcže šwěcže wschěch ludži zc.; pola Josefoweje šhódby do Egip-towskeje: Ach, poručž Bohu šwěru šwój pucž a šrudobu zc.; pola Davitoweho pada a jeho pokuty: Eso k tebi wolam s hšubiny zc.; pola Babyloniskeho jastwa: Tam pschi tych rěkach Babylon my šedžo žaloscžachmy zc.; pola stawišny Sesom Šhryšta ma nimale kóždy czah jeho žiwjenja, wot žłoba hacž k trónej, šwój šhěrlušch. Tak pať to njeje jeno se stawišnami w bibliji, ale tež s wucžbu a wěšhcženjom. Šchtó chžyl 23. psalm czitacž bjes šhěrlušcha: Tón Knjes mój šwěrnny pastyr je zc., abo 46. psalm bjes: Nam twjerdy hród je našch Bóh šam zc., 103. psalm bjes: Šhwal Boha, moja dušcha zc., abo 53. staw Šesajáša bjes jeneho póstneho šhěr-lušcha! atd. Tajke škladnostne šabjeranje s šhěrlušchom je wóšebje špomožne. Wono šajimawoscž na tamnym pschedmjecže a na šhěr-lušchu powjetšcha; wono džěscžu pokasuje, tak móže ko šhěrlušch na-ložicž a wužicž; wono s šhěrlušchom šwětko a žiwjenje do psched-ležazeje wězy pschinješe; a bu tón šhěrlušch prjedy hižom wufnjent, dha je tole škladnostne pschedwjedženje teho šameho džěcžom runje tak pschijomne kaž wužitne wospjetowanje.

Škladnostnje ko šhěrlušche s druha w katechismowej hodžinje nałožuja. Tak czita ko pschi prěnej hłownej džělbje: To Bože džěšacž kasnje šu zc., pschi drugej: My wěrimy wschitzy do Boha zc., pschi třeczej: Wótcže našch, kiž šy w njebešach zc., pschi šchtwórtjej: Knjes Šhryštus pschińdže k Šordanu zc. a: Sa šym na twoje mjeno šhcžentny zc., pschi pjatej: Pschihotuj šo, luba dušcha zc. — A kaž maja hłowne džělbny w žylym šwoje šhěrlušche, tak ma nimale kóždy kručž tychšamych šwój šhěrlušch. Wucžer, kiž je namakacž a trjebacž wě, wjele šwětko a žiwjenja do šwojeho rošwucžowanja pschinješe. — Dale w zyrkwinsko-stawišniškej hodžinje, kaž bu horša pschi tymle pschedmjecže pokasane. Tež w špěwanškej hodžinje, dokelž džě ko ničžo špěwacž nima, šchtož njebu najprjedy prawje šrošymjene a s dobrym akžentom czitane. Haj, šamo w šwětopišnej wucžbje njech ko czita: Šdyž, štwori-cželo, twoju móž a mudrosčž wobhladuju zc., po škóncženym wopi-šanju 30 lětnje wójny pať: Njech Bohu džakuje šo wutroba wschěch ludži zc. (Pschichodnje dale.)

Sa mlodžinu.

(Spitta.)

(Ešef. 3, 14—19.)

Wótcže nade wschěmi tudy,
Kiž na šemi džěcži šu,
Šotroh'ž džěcžatšwowne ludy
Wjěš'le s džakom pokhwalu;
Njech šo pschezo šwjěbeluja
Na tw'ej hnadže, dobrocže,
Njech pať rucže wobžaruja
Šrěchi, kiž šu woběšhle.

Šchžyl jich dušche hnadnje hladacž
S prutom Duchu šwojeho,
Šewak budža s horjom žadacž
Šokož twój wschaf pošdžišcho.

Špožcž jim šabe wozucženje,
So cžak hnadny nještomdža;
Šlej, šchtom šhubja šwoje šcženje,
Prjed' hacž plody pošlicža.

Daj, o Božo, jim hčž šwěru
Šwětki twojej' prawdosčže,
Kiž tu šrostu s dobrej wěru
Tam do raja wěcžnosčže.
Njech pod twojim šedžbowanjom
Šteja w twojej winizy.
Móž jim dawaj s kóždym ranjom,
Wotwobrocžuj hrěchi ty!

Šabe ty jich napjela s hnadu,
A jim šwoje šbože daj;
Ššcheprosch pschezo s dobrej radu
A tebi je, džěl dobrny daj!
Njech šu tebi porucžene
W žiwjenju a we šmjercži,
Njech šu k herbštwu pschijwedžene
Šunu k tamnej šbóžnosčži.

Šurij Bróšf.

Knjes Kóczka.

Šowjedańcžko se šawostajeńštwu Šana Wjele.

(Šofracžowanje.)

Na šhwilu nětšo knjesa Wójčcha s jeho Šichardom s woblicža pušhcžmy a pschewodžmy wuja Šonaša w myšlach psches mórske žokny do Šindiskeje won. Šěšba tak s hšadka bjes šadžěwšow džěšche. Š pohodnym wětrom a wjedrom pluwatšche kóžž wodnjo a w nožy. To wěscže, šo šohacž do tam halke po wjele njeđzel doplucžacž hodži. Ale škóncžnje jich indiski brjoh witašche. Šadny wichor jich njebešche s njewjedrom honil a traschil, kaž tehdy tu kóžž, w kotrejž šu šwjateho Šawoła do Šroma k šudženju wješli.

Šonašej šo šeschlachcži, šwoju pschijwješbu bórny pať sa šchwar-ny pjenješ špschedawacž, pať na tworj tamnišchich měštow šwu-měnjecž. Wjěšekny wulkeho dobytka šebi wón potom kóžž se wsche-lakej drohotnej wězu k domwšacžu napjelnicž da, kotraž tam roscže abo šo wóšebnje tkaje: židu a se škotej ničžinu wuschite plachty. A potom šo s nowa na morjo dachu, na pucže domoj.

W špocžatku jich domojwrót pěkne džěšche. Do kóžžinych plachtow dujachu horwjate wětry, tu bohastwa poknu kóžž psched šobu do přědka czíšcžžo. Kóžždy džěš, rano a wječor, da Šonaš šwój kóžžny lud hromadu šklincacž, s nimi nutrnje šo modlicž, Bohu džak špěwacž sa pschihodne wjedro a prošucž wo dališchi šbožowny jěšd. Sa něšchto njeđzel hižom psches pokojzu šchěrošeho morja, běchu wscheje nadžije polni, šo budže jim s Boha tež dale tak hovicž.

Tola s tej pohodu bu nahle kóžž. Wětry a wjedra šu wjertne, a morjo je njemdre a škobne, hdyž njewjedro do njeho bodže. Šdyžtuli naš na twjerdyh kraju blyšf a hrimanje traschi, je hižom šlě. Ale tak halke potom na hošej dalokaj a šchěrotej pušcžinje morja! Tu njewidžišch daloko wokoło ničžo hacž wodu a jenicžžy wodu a nihdže žaneho pucža, žaneje ššěchi a žaneho domu, šo by šo tajil a křyl. A wysche šwojeje hłowny mašch cžorne šacžmite njebjó: wodnjo tu njewidžišch žaneho škónža, a žaneho měšacžka w nožy a žaneje hwěžki. A pod šobu nimale bjese dna hšubinu wěšch, hdyžž tebe žrawizy žiweho póžru. Šchtó te wjele štow kóžžow a kóžžnišch muži licži, kiž je morjo s njewjedrom šhrabalo? A tež našch Šonaš a jeho kóžžnyh dymbjachu šhonicž, šchto njewjedro na morju rěka. Ššapate blyšfi na blyšfi kaž žeh-liwe hady! Š hrimanjom bobot a ropot kaž wujenža wulkich

kanonow! S wichorom do łódze wujate storci jako mot stażeskich duchow! Żołmy wodow safo a safo psches łódziny swierch! Sotwriaty wichor mjetasche i łódzu po żołmach horje a dele, kaž by ta wjele stow zentnarjow czeżka jenož jejtowa schorpanka byla. Róždy wokomil łódzi a cłowjekam kónz hrožesche; kóždy wokomil chyzsche jich hłubina póžrjecz. Wot wjeczora bėsche to zyłu nóz tralo. Czař ranja drje pschindže, ale žadyn bėly džen njebu a czmiza bė hiščcže wokolo nich, jako najczornischa nóz. Seno hdyž by btył slecził, by śwětłina blėkła.

Tež Sonaszej, kotremuž to prėnje njewjedro na morju njebė, wutroba ržesche, a łódźni wotroczy se styskom wo pomoz i njeju wolachu. S wrjeskom řo prawidlo wot łódze torže, a i kratotom řo sczeřor klama a i tajim wotmachom na wukryw fraszy, řo pschi řamym zyłu łódž do smohow swróczi. Eso i pokutnej řmjerczi hotujo, czi tam a řem řurowje motani nadžiju sbychu, řo mohli řaženju wuńcž. —

Tola Wóh řo řmili a morju poruczi, řo po nēcim řasta řahadžecž. Duž jim řařo nowa nadžija řeńdže. Ale do kotrych řtronow mórřesche puřczyny bėchu řahnaczi, řchtó mohł to řnacž? A hdyž řo po dołhim czařu na njeju wujagńjecz pocza, našdala nėřajři kraj pntnychu. Ale řajři tón je? A byđli tam řchtó? A jeli-řo tam řadyn lud je, njeje řnadž džiwi a řy? Nježerje řnano tych zuiřnikow, kotřiž tam pschihadžeju?" Haj, řchtó mohł to rjez?

Ale hacž chyzsche řebi Sonasj se řwojeje cziřjódku na tón kraj řwėricž abo hacž niz, řa tym řo řołmy, řiž hiščcže pschezo walejo džėchu, nochzychu praschecž. Raž wone chyzchu, tař dyrbjesche hicž. Sich hibanju dyrbjachu Sonasj a łódźnizy na wřhitko řwolicz, domiž bė ředrienej łódzi wřcho wřate, řchtóž i prawjenju řlušcha. Żołmowe storci nahi řdóń řwobodrjeneje łódze hacž i brjohej dohnachu, řo řo tam walenty řwróczi.

* * *

Řohladajmny nėřko, řař bė řo doma i řnjesom a Řichardom mėlo, hdyž bėsche wuj Sonasj do Řndisřesche dořel, tam wikujo řubłow dobył a potom řo wjeřely i nowa na morjo dał, řo by řo domoj do Londona wrócził.

Mjes tym řo bė w indisřej zuiřje Worečeszej bohactwo rořtko, jemu doma wřcho i njeřbožu džėřche. Teho dla řadařche řebi řmjercž-horzo, řo by řo Sonasj czim řkėřcho czim lėpje i řubłami wrócził. Bėsche to jeho pořlednja nadžija, holej řhudobje wuńcž. Wř řnano prajicze: „Hdyž bė řnjes Worečesj hewal tař řamóžny muž, řař mohł řo tola wo pořlednej nadžiji rėcžecž?“

Hlej, niczeje pjenjeřne řbože wėcžneho wobřatka nima, a wřebje pschepuřke niz. To rady na nohach řteji, kotrež řu tař-rjez i řipreje hliny. Najprjedy jeho to njeřbože řrechi, řo řo jemu dom a dwór wotpali a woheń wřchė twory i twórnjemi abo řabriřami na popjel řniczi. Nėchťóřtuli řnadž mėni: „To řa tajřich řnjesow tař wulle njeřbože njeje. Hdyž řo tym řpali, řłacza jim řawėřtne řařy řnadž wjazy, hacž je jich zyła wohnjowa řchłoda.“

Haj, haj! Ale dajcže řebi prajicž: tehdy hiščcže njebė móžno řo řawėřczič kaž dženřa. Šchtož pař bė hórřche hacž to, řo řo jemu tejkole nadoby i řłomjenjemi řhubi, bėsche ta řchłoda na jeho cžėle. Wón bė řo řalofńje wopalił, hdyž bėsche řapiřne řnihi wohnju řwutorhacž chyzł. Duž dyrbjesche řalofńne bolosče wutracž. A kaž to i wjetřcha tař je, řo jene njeřbože druhe řa řobu wlecze, tař bė tež jow. Na tym niz dořcž, řo palachu řwontowne ranj; jeho tež řnustkowne ranjenje na lėhwo wali. Wón i řudženjom řřhori. Řiz nėhđže i tym, řo by řo teho dla tař řalofńnje řudził, řo bėsche jeho woheń řhudřesche řčinił. A temu wón džesche řaž řiob: „Wóh bė mi dał, a Wóh je mi wřal“. Ale wón želesche

wo to, řo bėsche řłosče cłowřesche wutrobny nashonicž mėł. Mjenujzy pschi wohnju bė jemu řastojnik, kotryž bėsche na dořhody řtajeny, wulle pjenjesy wotwjedł a i nimi řo řchtó wė dže do řwėta řhubił. A hiščcže na tym niz dořcž. Wón bėsche řwawej, njeboh řoninemu bratrej, i dowėru řhėtry řapital pořcził. A tón pař runje po wohnju řanferot řčini, řo wobohi pořczer tež tute pjenjesy řhubi. —

Mohli řo džiwacz, řo bėsche Worečesj řnjesej, pschi wėrje na Božu pomoz, pořlednja nadžija to, řo Sonasj wjazy daloko njeje? Ale to bėchu jebawe myřle. Tón wuwořta w precžkach. Džen wote dnja bėhařche Řichard na mórři brjoh, řa řadany řonasřom hładacz, ale džen jako džen řo řudoby-połny wrócžesche, dořel bė podarmo hładał. Duž řarosče poczachu nadžiju muczič. Raž chyzchu błuke powjesče wjedžecž, bėsche řo ozean wospjetowajzy i wichorom njemđrił a wjele łódžow a łudzi do řwojeje hłubiny řtorhał.

Tař dołhe lėta bėsche prjedy řařne njebo na řnjesa Worečesja řwėcził: nėřko bė řłónzo do řhmurnosče řařchło a duřchata mřła jeho wobda. Wóh tón řnjes jemu nėřko dwoje pořnacze da. Na jeny řoku: řař njeřódne je řwėtne pschecžesłtwo, a na druhej řtronje: řař wřebne řłoby i cziřjeneje řmilnosče řeńdu. Wřmimny to prėnje. W řbožownych lėtach řnjesa Worečesja bėsche řo i njemu wjele pschecželow mėto, řiž bėchu huřto pschi jeho hořčinach dobre jėđli a pili. Hdyž dja bėchu czi wřtali? Czi řastachu rucze, i njemu řo řnacž. A jemu i hłubokim ranjenjom pschep woczi řtupi, řař wėrne to pschibłowo je: Hdyž dže czi nuřa i durjemi nuts, řłacaju pschecželjo i wofłami won. —

Řnėřřchi napohlad mamy na druhej řtronje: Řichardowu džařownu řwėru. Wjelež bė jemu móžno, wón pschi řožu řwojeho dobročžela řydařche a jeho i lubosču hładařche. Haj, wón jeho i warbu řwojeje ruři řiwjesche. Mjenujzy hdyž bė i jich pschepuřtwom kónz, pocza wón jenemu radnemu řnjesej, njech tež řa nje-wulku mřdu, wotpiřma džėlacž, řo njemėł řo jeho dobročžet řhlėba a lėkařřwa řradacz. Wón warby dla huřto hacž do řrjedž nozy řydařche a wjele řrócz řa nóz řtawarřche, řo by řa wobohim cžėřpřejom hładał. Ale řař dołho to pońdže? Njeřřhudnje wón na mozach a njeleńje řo tež řřhorjeny?

(Řřchichodnje dale.)

Wřhelake i blisķa a i daloka.

— Na Řicharda, řchłwóřik 29. řeptembra, řwjeczi Woreřowřte pobocžne Gustav-Adolřřte towarřtvo diőzesanski řwjedžen we Woreřezach. Dopotnja w 10 hodžinach budže řerbřka Boža řłuřba, na kotrež budže řnjes řarař Wateł i Warta řredowacz. Nėmřka Boža řłuřba budže popołdnju w 4 hodž. Je řwjedžesłřim řredowanjom řnjesa řuperintendenty Řchmidta je Řerbřizow. Lubi Řerbřja i wokolnych wřřadow chyzłi bohacze na tón řwjedžen řo řeńcz a řwoje wutrobny řahoricž w lubosči i našchim wėryřratram w rořřchėřenju.

— Řjana licžba nutrych Řerbow bėsche řo řańdženu nje-dželu i řerbřřtemu řemřhenju w řchiznej zyřłwi w Drazđžanach řeřchł. Hacžrunje bėsche wjedro řjane a řłóncžto won wabjesche do řjaneje řtwóřby, lubi Řerbřja pschindžechu do lubeho Božeho doma Bože řłowo w maczernej rėczi řłyřchecž. Špowjednu wucžbu mjeřsche řnjes řarař Domařřta i Budeřtez a řredowanje řnjes řarař Šólcz i Řakez. Špowjednych bu 126 licženych. Wóh řohńuj tute nutrosče a řbudzi i řdzerč lubosč i řwojemu řłowu mjes našchim ludom.

— Diőzesanska řhromadžiřna Budyřřeho wokrjeřa řmėje řo 4. a Řamjenřřeho 5. oktobra. Wřebje zyřłwinzy pschepřeřčerjo řu na diőzesanske řhromadžiřny pschepřeřčeni, a wocžakuje řo, řo řo w bohatej licžbe řeńdu.

Řwjedjenje: Na 151. řtronje řyđžesłřeho cziřłla ma w 3. řyncžku 1. řchčėřka rėřacz: „i wřebnyimi“ mėřto „wřřadnyimi“.